

[Arnth Jensen.]

vi rede til Forhandling. Fra Regeringspartiernes Side holdt man fast paa, at Præsten skulde vælges ligesom andre Medlemmer, og man fastholdt samtidig den direkte Valgmaade til Skolekommissionen, en Valgmaade, som vi ikke afviste, men som vi havde vore Betænkeligheder ved, navnlig hvis man ønskede at sikre Præsten Medlemsskab i Kommissionen, fordi vi forudsaa, at disse Valg før eller senere vilde blive rent politiske, hvorfor Præsten vilde komme i en meget vanskelig Stilling.

Da den højtærede Minister og hans Partier efter det nu foreliggende Forslag gik med til, at hele Skolekommissionen skulde vælges ad indirekte Vej af Kommunalbestyrelsen og efter Forholdstalsvalg, blev Stillingen ikke saa lidt anderledes, for denne Ordning betyder i Virkeligheden, at blot der i en Kommunalbestyrelse er 2 Medlemmer, ja, mange Steder kun 1 Medlem, der ønsker Præsten valgt, saa bliver han valgt, og det vil igen sige, at efter Skolekommissionsvalgene i 1934 vil det være meget faa Skolekommissioner her i Landet, hvor Præsten ikke har Sæde, og jeg vilde tro i de allerfleste som Formand. Hvis der ikke er saa lille en Minoritet i en Kommune, som ønsker Præsten indvalgt, ja, saa tror jeg, at selv om han var selvskreven, var hans Indflydelse overfor Skolen lig Nul. Jeg ser i „Kristeligt Dagblad“, jeg tror for i Gaar, at Biskop Gøtzsche i Viborg har skrevet en Artikel om Skolens Styrelse og Tilsyn — med Formandens Tilladelse vil jeg gerne citere et Par Linier:

„Tænk paa de Steder, hvor et Flertal uden kristelig Forstaaelse raader, hvor Læreren personligt er uden Interesse, hvor kristne Forældre ikke har Raad til at søge til privat Skole med kristeligt Præg — dér vil det mærkes, at Kirken har mistet sin Ret til at tale med“.

Ja, men tænk paa saadant et Sted i Dag under den nuværende Lov. Hvorledes kan Præsten dér ændre et saadant Forhold? Jeg forstaaer ikke, at en af dem, som i Dag er Skolens Tilsynsmænd, og som ved, hvordan det er, jeg forstaaer ikke, at en Mand, der indtager en saa høj kirkelig Stilling her i vort Land, kan skrive disse Linier, for han staaer jo lige saa afmægtig overfor det Forhold i Dag, som han vil komme til efter den nye Lov, tværtimod tror jeg, at efter den nye Lov vil Præstens Stilling endogsaa i et saadant Tilfælde blive mere afgørende, fordi man da har faaet den bestemte Gerning netop at undersøge, hvorledes Skolens Kristendomsundervisning er.

Men ved Siden af denne for Præsten og Kirken retfærdige og favoriserende Valgmaade til Skolekommissionen er jo Kirkens Forbindelse med Skolen opretholdt. Der staaer udtrykkeligt, at Præsten skal føre Tilsyn med Religionsundervisningen i Skolerne, og Provsten er bevaret i Skoledirektionen med fuld Beføjelse, saaledes som det er i Dag. Endvidere har jeg set af Landstingets Forhandlinger, at den højtærede Minister har erklæret, at den Ret, som Biskoppen har til at samtale med Sognets Ungdom og Folkeskolens ældste Klasser om Religion, bibeholdes ogsaa efter det nye Forslag. Jeg betragter ogsaa Præstens Tilsyn — det vil jeg ogsaa gerne bede den højtærede Minister bekræfte, naar han faar Ordet — ikke alene som en Ret, men som en Pligt, idet der udtrykkeligt staaer i Løven: Præsten fører Tilsyn med Religionsundervisningen i Pastoratets Skoler. Det er ikke alene en Ret, men det er en Pligt, som er givet denne Mand. Saa har jeg hørt, at man har sagt: Ja, men han kommer jo ikke med til Eksamen, til Aarsprøven. Ja, jeg ved for Resten ikke, hvor det staaer, at Præsten ikke kan komme med til Eksamen, det kan jeg ikke faa ud af Lovforslaget. Præsten har i hvert Fald som Tilsynsmand med Religionsundervisningen Ret til at komme i Skolen, naar han vil, og for øvrigt er Eksamen jo ogsaa offentlig. Det er muligt, at det ikke bliver under samme Form som i Dag, men det kommer an paa, om den Form for Tilsyn med Religionsundervisningen, vi har i Dag, virkelig er den rigtige. Jeg er ikke sikker paa, at Præstens Plads, naar han skal undersøge Religionsundervisningen i Skolen, er paa Katedret, og jeg er ikke sikker paa, at Tilsynet med Religionsundervisningen skal bestaa i en Overhøring, tværtimod, jeg tror, at netop dette, at Præsten kan gaa ind i Skolestuen og sætte sig og høre paa, hvordan Læreren taler med Børnene om disse Ting, er den rigtige Maade at føre Tilsyn med Religionsundervisningen paa. Naar man vil paastaa, at Forbindelsen mellem Skole og Kirke er brudt, saa tror jeg, man skulde stemme Tønnen lidt ned og ærligt indrømme, at den gamle Forbindelse, der har været mellem disse to Kulturfaktorer, er bevaret, selv om den har faaet en anden Form, en Form, om hvilken jeg ikke tør sige at den vil blive mindre levende og mindre effektiv, end den har været under den gamle Lov.

Jeg skal med disse Bemærkninger slutte, men som jeg udtalte . . . . . ja, det morer det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, han er jo ikke vant til at holde lange